

paa sin Rejse og navnlig her i Rom, følte han endnu selv som en Foryngelse, en lykkelig Genvindelse af Ungdomsaarenes svulmende, bekymringsfrie Livsmod. Verden laa atter aaben for hans Fod, — det galdt nu blot om med et dristigt Snit at gøre sig fri for alle Baand.

Han vidste godt, at et Brud vilde krænke og smerte Jakobe dybt. Men som Sagerne nu engang stod, vilde det være bedst ogsaa for hende, at de skiltes. Straks efter hans Hjemkomst skulde det ske. Hverken for sin egen eller for sine Fremtidsideers Skyld havde han Lov til at lade sig holde tilbage af Frygt for at volde hende Sorg.

Her stod dog virkeligt mere paa Spil end nogle Kvindetaarer!

Han skyldte nu sig selv at vise, at han ikke havde siddet forgæves ved Cæsars Fødder men endelig lært at gaa den lige og korte Vej over Tvivlraadighedens Rubicon ind i Mandsviljens Himmerige.

Altsaa: *Jacta est alea!*
